

λέσα, καὶ ἡδη δτε ἔβλεπεν ἐγγίζον τὸ τέρμα τοῦ Θολιεροῦ βίου της, γράψασα πρὸς αὐτὸν δὲν μετεχειρίσθη εἰμὴ τὰς γλυκυτέρας καὶ τρυφερωτέρας ἐκφράσεις, καὶ διὰ τούτων δίδουσα πρὸς αὐτὸν τὸν ὑστατὸν ἀσπασμὸν, ὁδυνηρῶς κατέστρεψε τὸν βίον μόλις τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ηλικίας της ἄγουσα.

Οἱ βασιλεὺς ἀκούσας τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς ἡσθάνθη μᾶλλον συμπάθειαν βάρβαρον ἢ οἰκτὸν καὶ συνειδότος ἐλέγχους· καὶ ρίψεις κατὰ μέρος τὴν ἐπιστολὴν, χωρὶς κἀν νὰ ἐπαξιώσῃ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἔστρεψε πάντας τοὺς λογισμοὺς του εἰς σύναψιν νέου γάμου μετὰ τῆς ἡγεμονίδος Αἴμας, ἀδελφῆς τοῦ δουκὸς τῆς Νορμανδίας Ριχάρδου, ἵς ἥρασθη ἰδὼν τὴν εἰκόνα.

Δὲν παρῆλθεν ὅμως πολὺ καὶ ἥρχισε νὰ δίδῃ δίκην τῆς παρελθούσης αὐτοῦ ἀπιστίας καὶ βαρεῖσθητος. Διότι ἐν τῷ χαρακτῆρι τῷ ἀλαζόνει καὶ τραχεῖ τῆς νέας βασιλίσσης δὲν εὗρε πλέον τὴν πραότητα καὶ γλυκύτητα ἐκείνης, θὺν ἔθυσίσας τοσοῦτον ἀσπλάγχνως.

Τὸ ἀστατὸν πνεῦμα τοῦ Ἐτελρέδου ἥρχισε νὰ δυσαρεστῆται ἐν τούτῳ, ἡ βασιλίσσα ἀγτριάτο αὐτοῦ, καὶ ἡ οἰκιακὴ διχόνοια διεκύθη ἐν τε τῇ πρωτευούσῃ καὶ παντὶ τῷ κράτει. Τὸ δὲ κράτος διηρέθη εἰς δύο φατρίας, καὶ τὰ πάντα ἐνθύσθησαν. εἰς σύγχυσιν καὶ ἀναβρασμὸν καὶ συγκινήσεις καὶ ἐπαναστάσεις. Ο! ποσάκις τότε δὲν ἀνεζήτησε τὴν προδοθεῖσαν Ἐτελβίγην! Ποσάκις δὲν κατηράσθη τὴν σκληρότητα θὺν κατ’ αὐτῆς μετεχειρίσθη! ἀλλὰ πολὺ βραδέως.

Ημέραν τινὰ ἐνῷ μονήρης εἰς τὰ δώματά του ἀνεδίφα ἔγγραφά τινα, ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἐτελβίγης, ἡ τελευταία ἐπιστολὴ ἣν περιφρονητικῶς παρέρριψεν, οὐδὲ κἀν νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἀξιώσας, παρουσιάσθη ἀπροσδοκήτως εἰς τοὺς δρθαλμούς του. Άμα ἰδὼν αὐτὴν ἀνεγνώρισε τὸν χαρακτῆρα, καὶ ρίγος μετανοίας καὶ φρίκης διέτρεξεν ἀπαν τὸ σῶμά του· στηρίζει ἐπ αὐτῆς τὴν τρέμουσαν κείρα ἀποσφραγίζει καὶ ἀναγινώσκει τοὺς λόγους τούτους.

ε Δέχθητι, βικοί, τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν τῆς ἐπιθανάτου Ἐτελβίγης. Ἀξιώσον κἀν νὰ μὴ μισήσῃς τὴν μνήμην της, δὲν αὐτὴ δὲν θάζῃ πλέον. Ἄ! τίς ποτε θέλεις σὲ ἀγχητήσει ως αὐτὴ σὲ ἡγάπησε; Ἡ δυστυχής! δὲν ἔζη παρὰ διὰ σὲ μόνον, δὲν ἀνέπνεες παρὰ διὰ σὲ· σὲ ἀπέβλεπον πᾶσαι αἱ φροντίδεις καὶ ἀσχολίαι καὶ οἱ λογισμοί της, ἀλλὰ τὴν ἐγκατέλιπες... τὴν ἐπρόδοσες... σκληρό!... *

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῇ ἐπλήγωσε τὸν Ἐτελρέδον ὡς κεραυνὸς ἐπισκήψαις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Ἐνόμισεν δὲν ἔβλεπε τὴν τελευταίαν ἀγωνίαν τῆς προδοθείσης συζύγου, ἐνόμισεν δὲν ἦκουε τὸν ὑστατὸν αὐτῆς στεναγμὸν, κραυγὴν δὲ ἀφεις γοεράν — σὺ, βάρβαρε, εἶπε, σὺ τὴν ἐφόνευσες — καὶ ἐνθύσθη εἰς χείμαρρον δακρύων.

Καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς δὲν ἥδυγήθη νὰ

εῦρῃ πλέον γαλήνην ἢ παραμυθίαν. Σκυθρωπὸς καὶ μελαγχολικὸς ἐπλανᾶτο τῆς κάκεΐσε ἀγνοῶν ποῦ, καὶ πανταχοῦ ἐνόμιζεν δὲν ἔβλεπε τὴν ὡχρὰν τῆς Ἐτελβίγης σκιάν καταδιώκουσαν αὐτόν. Βεβυθισμένος εἰς θλίψιν βαθεῖαν καὶ καρδιοφθόρον, οὐχὶ μόνον ἀπελάκτισε πάσας τὰς ἀργαῖας, αὐτοῦ ἥδονάς, ἀλλὰ καὶ τὰς δημοσίας ὑποθέσεις παρήτησε καὶ ἐμίσσεις ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸν τὸ φῶτα. Εὖν τούτοις αἱ ταραχαὶ καὶ συνωμοσίαι ήδησαν ὑποτρεφόμεναι καὶ τὰ πάντα ἡσαν σύγχυσις καὶ κυκλών, οἱ δὲ ἀλλοδαποὶ ἐχθροὶ ἡνάθησαν μετὰ τῶν ἐσωτερικῶν ὅπις ἐπιταχύνωσι τὸν ὀλεθρόν του. Οἱ βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας προσέβαλεν αὐτὸν δι’ ισχυροῦ στόλου, ἐκείνος ἀντέστη, καὶ ἡ μάχη ὑπῆρξεν αἰματηρά· ἀλλ’ ἐπὶ τέλους ἡναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ φύγῃ, καταλειφθεὶς δὲς ὑπὸ πυρετοῦ ὅξυτάτου, σπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐλέγχων τοῦ συνειδότος, καταθλιβεὶς ἀπὸ τὸ ἄχθος τῶν συμφορῶν, ἀς δικαίως ὑπέστη, ἐτελεύτησε τὸν βίον ἀθλίως, φοβερὸν δοὺς παράδειγμα πρὸς τὰς σκληράς καὶ ἀπίστους ψυχάς!

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) Π.Γ.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ.

ΡΩΣΣΙΑ ΚΑΙ ΡΩΣΣΟΙ.

[Συνέχεια δρα φυλ. 23].

1. Αἱ ἀποκρέω.

Ἴδού· προσεγγίζει ἡδη τῶν ἀποκρέων η θορυβώδης ἑδομάς· διότι ἡ περίοδος αὐτη τῶν δημοτικῶν διασκεδάσεων διαρκεῖ ὀκτὼ ἡμέρας, οὐτε πλέον, οὔτ’ ἔλαττον. Αἱ ὄκτὼ δὲ αὐταὶ ἡμέραι προγοῦνται τῆς τεσσαρακοστῆς.

Παρατρέχομεν τὰς συναναστροφὰς τῶν ἀνωτέρων τάξεων, τοὺς ἐκ προσπιδοφόρων χορούς, τὰ συμπόσια τὰ μεγαλοπρεπῆ, τὰς τρελλὰς ἡμέρας, ὡς λέγουσιν ἐν Πετρουπόλει, τάσσας τὰς ἐορτὰς αἵτινες, λεπτομορειῶν τινῶν ἐξαιρουμένων, δμοιδίζουσι καθόλου τὰς ἐορτὰς τῆς Βιέννης ἢ τῶν Παρισίων, προτιμῶντες σὲ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὴν ἑδομάδα τῶν ἀποκρέων τοῦ λαοῦ, εἰς τὰς εἰδικώτερον ὁστικὰς διασκεδάσεις. Καὶ ταπεινότεραι ἐν εἰσὶ αὐται, οὐδαμῶς ὅμως κατώτεραι τῶν πρώτων κατὰ τὸ ζωρὸν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν μείνωμεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ναυαρχείου καὶ παρατηρήσωμεν τοὺς ἀρχιτέκτονας καταμετροῦντας, διαχαράττοντας σχέδια, διαγράφοντας τὰς πλευράς μικρῆς τινος πόλεως. Τὸ ὄλικὸν ἔρχεται μετ’ ὀλίγον, οἱ ξυλουργοὶ φθάνουσι καὶ ἐπιλαμβάνονται τοῦ ἔργου· οἱ ἄνδρες οὐτοὶ οἱ ὠπλισμένοι μὲ μόνον τὸν πέλεκυν, τὸ δργανὸν τοῦτο τὸ δρποῖον καθισταται-

Θυματουργὸν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ῥώσου, σχηματίζουσι μυριοτέρως τὰ ξύλα, τὰ κόπτουν, τὰ πλεκοῦν, τὰ τρυποῦν, τὰ ἔξομαλύνοει, τὰ δυόβάλλουσιν ἐν λόγῳ εἰς ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ξυλουργικῆς. Οἱ σκελετοὶ τῶν οἰκιῶν ἐγείρονται μετ' οὐ πολὺ, κατόπιν ἡ στέγασις ἀκολούθως ἔρχεται ἡ ἐργασία τῶν τοίχων, ἡ καὶ εὐχερεστέρα, καθότι δὲν πρόκειται πλέον παρὰ νὰ συναρμώσωσι καὶ καθηλώσωσι τὰς σανίδας. Αἱ οἰκίαι αὗται εἰσὶ μὲν σκηναὶ, ὡς βλέπεις, ἀλλ' ὅμως ἐν τῷ σχηματισμῷ αὐτῶν ἐπιδεικνύουσι τὰ ποικιλότερα ἀρχιτεκτονικὰ σχέδια. Εἴλαστη τῶν σκηνῶν τούτων, οἰονδήποτε καὶ ἀνὴ τὸ σχέδιον καὶ ὁ χαρακτὴρ της, ἔχει τὸν ἔξωτην αὔτης διὰ τὰ θεάματα τοῦ μίμου ἢ τοῦ ἀρελεκίνου, διότι ἡ παράδοξος αὕτη πόλις, αὐτοσχεδιασθεῖσα ἐν δλίγαις ὥμεραις ἐν μέσῳ δημοσίου πλατείας, περικλεῖει μετ' ὀλίγον πάντας τοὺς γελωτοποιοὺς, θαυματοποιοὺς, ἐπιδεικτὰς ζώων, σχοινοβάτας, πάντας ἐν λόγῳ τοὺς ἀγύρτας τῆς αὐτοκρατορίας, οἵτινες ἔρχονται ἐκεῖ νὰ ἔχασκήσωσι τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν, διεγέροντες τὴν δημόδη περιέργειαν, πρὸς μεγάλην χρηματικὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀξιοτίμου ἑταιρείας ἀπὸ μέρους τοῦ γερραιοῦ καὶ φιλοκάλου κοιτοῦ, καὶ πρὸς συνδρομὴν τῶν καταβρογχιζόντων ἀνημμένα στυπεῖα.

Πρὸ τῶν ῥήθεισῶν σκηνῶν ἐγείρονται τὰ ἐκ πάγου ὅρη· εἰσὶ δὲ ταῦτα οἷονται δύο πύργοι ἀπέναντι ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ὑψούμενος, ἀπέχοντες ἀλλήλων περὶ τοὺς διακοσίους ἢ τριακοσίους πήχεις, καὶ ἀπολήγοντες εἰς ἐστεγασμένον ἄνδηρον ἔκαστος, οὗτον κατέρχεται ἐπίπεδον ἐπικλινὲς, μικρὸν ἐξογκούμενον κατὰ τὸ μέσον, τὸ δόποιον συγναντοῦν τὸ ἔδαφος διὰ γωνίας 45 βαθμῶν, ἔξακολουθεῖ προχωροῦν δριζόντείως μέχρι τοῦ πέρατος τῆς διαχωριζόντης τοὺς δύο πύργους ἀποστάσεως. Οὗτοι λοιπὸν σχηματίζονται ὡς δύο ἀτραποὶ αἵτινες συναντῶνται παραλλήλως χωροῦσαι, ἀπολήγουσι δὲ ἑκάστη εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὅρους τοῦ ἀντικειμένου. Αἱ ἀτραποὶ δὲ αὗται σχηματίζονται διὰ πλάκων ἐκ πάγου ἐκκοπεῖσῶν ἐκ τοῦ ποταμοῦ Νέσχ, ἐντελῶς συντριμμένων καὶ θαυμασίων συνδεδεμένων. Καὶ ταῦτα μὲν ταῦτα.

Ἐν δὲ τῷ διαστήματι τῷ ἀφεντὶ μεταξὺ τῶν πύργων καὶ τῶν σκηνῶν ἐγείρονται αἰώραι παντοειδεῖς, θήνικὴ οὖσα διασκέδασις ἐμπαθῶς ἀγαπωμένη παρὰ τοῦ Ῥώσου, διότι τὸ νὰ κάθηται κορδωμένος ἐντὸς κιβωτοῦ ἀπήωρημένης, καὶ μεταξὺ κινούμενος εἰς τοὺς ἀέρας νὰ θράνῃ λεπτοκέρυα εὐχυλὰ ἄσθν τὸ προσφίλες δημιῶδες ἄσματος, τοῦτο εἶναι εὐτυχία τὴν δόποιαν ζητεῖ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εὑρίσκει εἰς τὴν γῆν, εἶναι εὐδαιμονία ἣν δινειροπολεῖ... μετὰ τὰ ἐκ πάγου ὅρη μολοντοῦτο.

Η ἑδομὰς τῶν προπαρασκευῶν παρῆλθε καὶ ἔφθισεν ἡ Κυριακὴ, ἡ πρώτη ἡμέρα τῶν ἀποκρέων.

Τὴν μεσημέριαν αἱ αἰώραι ἀνοίγονται, καὶ ἀ-

πειροὶ φλόγες καὶ σημαῖαι ἐκτυλίσσουσιν εἰς τοὺς ἀέρας τὰ ἰδιότροπα χρώματά των. Αἱ ὄρχηστραι τῶν σκηνῶν ἀρχονται, τινὲς τῶν δοποίων ἀξίαι λόγου. Οἱ λιχνευματοπόλαι καταλαμβάνουν τὰς θέσεις των, καὶ οὗτοι μὲν πωλοῦσι λεπτοκέρυα καὶ ἀρτίδια διὰ βουτύρου καὶ μέλιτος ζυμωμένα, οἱ δὲ ὡς δ φίλος ἡμῶν προμηθευτής τοῦ Κοστινόδηδρο (διὰ τῆς εἰκόνος τοῦ δοποίου ἐτιμήσαμεν τὸ προηγούμενον φυλλάδιον) προσφέρει τοῖς ὄντηταις βρώματα ποικιλώτερα. Τούτων δὲ πάντων ἔπειται δ τειπώλης ἀνευ τοῦ δοποίου ἀδίνατων νὰ ὑπάρξῃ ἀληθῆς δημόσιος ἔօρτη ἐν Ῥωσσίᾳ.

Ἐγκαινισθέντων τῶν ἐκ πάγου ὅρέων, ιδοὺ οἱ μουζίκοι ἡ χωρικοὶ φθάνουσιν ἐνδεδυμένοι πλατύ κυνοῦν καυτάνιον, περιεζωσμένοι δι' ἑρυθρᾶς ζώνης, κεκαλυμμένοι τὴν κεφαλὴν διὰ πίλου ἐξ ἐριύχου ἢ ταταρικοῦ προβάνουσι φέροντες ὑπὸ μάλην μικρὸν ἔλκυθρον, καὶ ἀναβάνουσι τὴν πλατεῖαν κλίμακα τὴν ὅπισθεν τῶν πύργων ἐσκαλισμένην. Τὸ ἔλκυθρον δὲ τοῦτο ὅπερ ἔχει συνήθως 50 ἢ 60 ἐκτοστομέτρων μῆκος, εἶναι ἀπλούστατον, διότι σύγκειται ἐκ μικρῶν τινος σανίδος ἢ φέρεις προσηρωσμένα δύο χαλύβδινα παγοπέδιλα. Τὸ ἔλκυθρὸν δὲ τοῦτο ὅχημα τίθεται ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀνδήρου, ὁ κτήτωρ καθέζεται ἐπ' αὐτοῦ, ἀνεγέρτας ἐπιμελῶς τὰ πλατέα του ἐνδύματα, ἐπειτα τανύει τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἐμπρός, κύπτει ἐλαφρῶς τὸ σῶμα, ὅπερ αἴφνης κλίνει πρὸς τὰ ὄπισω, ἀμα τὸ ἔλκυθρον ἀπεώσθη ἐπὶ τοῦ πάγου. Ἀνεξήγητος ἡ συγκίνησις, τὴν δοποίαν αἰσθάνεται καὶ ἑκείνην τὴν στιγμήν ἡ ἀναπνοή σου κόπτεται αἴφνης, διφίστασαι δὲ, ἀγνοῶ τίνα στενοχωρίαν παράδειξον καὶ ἡδεῖαν. Ἐν τούτοις τὸ ἔλκυθρον ὡς βέλος πετᾶ, φθάνει ἐπὶ τοῦ δριζόντείου ἐδάφους, διασταυροῦται μετὰ τῶν ἔλκυθρων τοῦ ἀντιθέτου ὅρους, εἰς οὖν τοὺς πόδας τελευτῇ μετ' ὀλίγον ἡ φυνταστικὴ δρμή του.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ νομίσωμεν δτι τὰ μιερά ταῦτα ἔλκυθρα, δπως φθάσωσιν εἰς τὸ τέρμα τοῦ σαδίου αὐτῶν, δρκεῖ νὰ κινηθῶσιν ἀπαῖ. Διότι τοῦν ταντίον ἔχουσιν ἀνάγκην ὀδηγοῦ ἐπιδεξιωτάτου, στοις, ἀφίνων τοὺς βραχίονας πρὸς τὰ ὄπισω κρεμανένους, εἴτε διὰ μόνης τῆς ταλαντεύσεως τοῦ σώματος, εἴτε δι' ἀδιοράτου ἐπιψύχεως τοῦ πάγου διὰ τῆς χειρὸς ὀφείλει νὰ κρατῇ αὐτὸ ἐπὶ τῆς δεξιῆς γραμμῆς. Ή ἀσκησις δὲ αὗτη εἶναι τρχεῖται καὶ ἐνίστε κινδυνώδης, διότι τὸ ἔλκυθρον, ἀποχωριζόμενον αἴφνης τοῦ ἀπέιρου ὀδηγοῦ, τὸν ἀφίνει κυλιθῶσιν ἐπὶ τοῦ πάγου, εἰς τὴν βάσιν τοῦ δοποίου δὲν δύναται νὰ φθάσῃ εἰμὴ πολλάκις προσκόψας ἐπὶ τῶν πλαγίων φραγμῶν, καὶ ὅμως εὐτυχῆς πάλιν θὰ ἦνται δὲν δεχθῇ ἐπὶ κεφαλῆς ἔλκυθρον τι ὄπισω κύτου κατερχόμενον. Άλλα τὰ δυσάρεστα ταῦτα λίαν σπανίως ἐπισυμβίζουσι.

Πολλάκις ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἔλκυθρου κατέρχονται

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

νή
ρου,
πάντα.
κχρας τῆς

πως ἀφῆσῃ
τόπον, οὗτος
ται πρὸ αὐτοῦ,
πρός τότε τὸ ἔλ-
ιπόροι ἔξικνοῦνται
ποδας τῆς ἀντιθέσιου

, ἡμέρα βραχυτάτη, δταν
ετάρτην ὥραν μετὰ με-
ἀλλ' ὑπάρχει ἡ ἐπιοῦσα,
λευταίας.

ομάδος δ δημόσιος περί-
οι τὰς ἀναφερθείσας σκη-
καὶ πολυτελῶν ὁχημάτων
τοῦτο. Ἡ ἀριστοκρατία
ζση τῶν τέρψεων τῶν σκη-
ις τὰ μεγάλα ὁχήματα τῆς

τεσσάρων λαμπρῶν συνεσκευα-
τὰ δποικα πληρούσιν αἱ νεανίδες
ωγείου τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης, κα-
, ἔνθα ἐκπαιδεύονται αἱ εὐγενεῖς κόραι
διατελεῖ ὑπὸ τὴν ὅμεσον προστα-
ῆς αὐτοκρατορίσσης. Ἀριθμοῦνται δὲ εἰς
οντα τὰ ὁχήματα ταῦτα, διοικοῦνται ὑπὸ ἡ-
οχῶν φερόντων τὰ παράσημα τῆς αὐλῆς καὶ ἔ-
πονται ὑπὸ θεραπόντων γιγαντοσώμων καὶ λαμ-
προστολίστων, ἐκ τῶν θυρίδων δὲ αὐτῶν βλέπεις
προκύπτοντα τὰ ὠραῖα πρόσωπα τῶν νεανίδων,
αἵτινες ὡς νέφος πτηνῶν λάλων πτερυγίζουσιν, υ-
περήφανοι δτι διασκεδάζουσιν ἐν ταῖς αὐτοκρατο-
ρικαῖς ἀμάξαις.

Τὰ περὶ ὃν ὁ λόγος ὅρη εἰσὶ δημόσια καὶ δὲν
διαρκοῦσι εἰμὴ μίαν ἔβδομάδαν ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ
ἰδιωτικὰ διατηρούμενα καθ' ἄπαντα τὸν χειμῶνα.
Ἀνήκουσι δε ταῦτα εἰς διαφόρους ἑταῖρίας νέων ἀ-
νεγειρόντων αὐτὰ ἀπὸ κοινοῦ. Τὰ ὅρη ταῦτα εἰσὶν
εἰς Καμένοι· Οστρόφ. Άλλὰ νῦν ἡ νῆσος ἐγένετο
ἀφανῆς, δυσκολεύεσαι δὲ ν' ἀναγνωρίσης καὶ τὴν
τοπογραφίαν αὐτὴν τῶν μερῶν τούτων, ἄτινα εἴ-
δομεν τόσον εύθυμα καὶ τόσον λαμπρά. Εἰς τὰ ὁμ-
ματά σου δὲν παρουσιάζεις αἱ πλέον εἰμὴ μελαγχο-
λικὴ ἔρημος πάγου· αἱ δὲ σκηναὶ αἱ καλλίνουσαι
τὴν νῆσον ἐκαλύφθησαν ἱπαισχύντως διὰ ψιάθων
χονδροειδῶν καὶ βανάνων, καλυπτομένων καὶ
τούτων ὑπὸ τοῦ πάγου. Αἱ ψιφίκομοι ἐλάται καὶ αἱ
πολύφυλλοι σημύδαι θλιβεῖς κινοῦσι καὶ ταλαν-
τεύουσι τοὺς γυμνοὺς κλέδους τῶν ὑπὸ χιόνος πε-
φορτισμένους, ἐφ ὃν ἐρχόμενα ἐπικάθηνται σμήνη
ἄπαισιν κοράκων, καὶ πανταχοῦ ἐπιπλέει ἡ με-
λαγχολία, ἡ σιωπὴ καὶ ἡ κατήφεια.

Τοιαῦται αἱ ἔθνικαι ἕοραι ἐν Ρωσσίᾳ, καὶ τοι-
αύτη ἐν γένει ἡ θέα τῆς Ιετρουπόλεως κατὰ τὸν
χειμῶνα.
(Ἐκ τοῦ Γαλλ.) Π. Γ.

Η ΜΑΓΕΙΣΣΑ.

— Τί χεις, ἀηδόνι λιγυρό, καὶ δὲν ἔυπνης; τὰ δάση,
Τώρα ποῦ μάγευσε τὴ γῆ
Τοῦ παραδείσου ἡ αὔγη
Κ' ἐγέλασεν ἡ πλάση;

— Μίλα μάγεισσα, ποῦ ἔλαμπε σὰν ἥλιος καὶ φεγγάρι,
Ποῦ εἶχε κλεμένα τ' οὐρανοῦ
Καὶ τοῦ Μαγιοῦ τοῦ πρωΐνοῦ
Τὰ κάλλη καὶ τὴ χάρι,

Ἐπέρασε καὶ μοῦ ἔκλεψε κ' ἐμένα τὴ λαλιά μου
Καὶ τώρα ἔρμο κι' ὄρφανό
γυρνῶ στὰ ζένα καὶ θρηνῶ
Τὴν πρώτη συντροφία μου. —

Εἶπε καὶ μέσα στὰ κλαδιά ἔχαθη λυπημένο. —
Νὰ ίδω τὴν κόρη λαχταρῶ,
Καὶ κατεβαίνω στὸ νερό
Τὸ δαφνομυρισμένο.

Ἐκεῖ σὰν ἥλιος ἔχυνε διαμάντια μέσ' στ' αὐλάκι
Ὄχ! μὲ τὸν ἔρωτ' ἀγκαλιά·
Κ' ἐκελαῖδοῦσαν τὰ πουλιά
Κ' ἐπέτα τ' δεράκι.

Εἶδε κ' ἐμένα κ' ἔκλεψεν ἡ δόλια τὴν καρδιά μου.
Καὶ σ' τὴν κοιλάδα τὴ θολὴ
Σὰν τὸ πετούμενο πουλί
Γυρεύω τὴ χαρά μου.

Σύρ. c.

Μύρων.

Η ΕΣΧΑΤΗ ΝΥΞ.

Τὰς μελαίνας πτέρυγάς του τῆς νυκτὸς τὸ φάσικ
τεῖνον

Περιθάλπει σιγαλέον τοὺς ἀστέρας — γεοσσούς.
Καὶ γοργὸς ἐγὼ δραπέτης τὴν είρκτην τῆς γῆς ἀ-
φίνων

Θαυμασμοῦ ἀλόην καίω εἰς τοῦ χάους τοὺς πυρσούς.

Καὶ εἰς ἐν τῶν ἀστρων ὅλων τὴν φωταύγειαν ἀ-
θροίζων

Εἰς τὸ ἀπειρον θηρεύω τὸν ἀόρατον θεὸν
Άλλὰ φάλαγγας τὸ σκότος μυστηρίων συνασπίζον
Ἐτι μᾶλλον ἐγκολποῦται τὸν εύρον του θυρέων.

Τῶν μυρίων ἀστρων τότε σβύνουγ ἔντρομα τὰ φῶτα,
Καὶ ζωῆς οὐδὲν σημεῖον, ἢ ὁ ρύζος τῶν σφακῶν,
Τῶν ἀπαύστως φθειρομένων εἰς τοῦ μηδενὸς τὰ νῶτα
Ὕπὸ σφύρων χαλιθδίνην — τὸν ἀκάματον Καιρόν.